

μπαφουσκιόσουν ἀπὸ τὴν κάψα καὶ ἀπὸ τὴν ἀχλωρίλα ΚΜα-
ρίν. ἔνθ' ἄν.

ἄχλωρος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χλωρός.

Ἄχλωρος, ξηρός: Ἀχλωρο τυρί.

ἀχμάκης ἐπίθ., πολλαχ. ἀχμάκ'ς πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀχμάκ'ς Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀχμάκ'ς Πόντ.
(Σάντ.) ἀχουμάκης Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ρόδ. ἰαχουμάκης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀχαμάκ-κης Κύπρ.
ἀχμάχος Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *a h m a k*.

1) Εὐήθης, βλάξ ἔνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἀχμάκης ἄνθρωπος
ζῶο μὲ δὺο ποδάρια Ἦπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2)
Ἰκνός, νωθρός, βραδυκίνητος Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Βούρβουρ.)—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀχμάκι-
κος 2. 3) Ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ.
Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.: Σὲ τούν' τὴ δουλειὰ στάθη αἰπὺν
ἀχμάκης Κουρ.

ἀχμακιά ἡ, Εὐβ. Θεσσ. Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Εὐήθεια, μωρία ἔνθ' ἄν. 2) Ἀνεπιτηδειότης Θεσσ.

ἀχμάκινα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχμάκιος.

1) Ἀνοήτως, βλακωδῶς: Φέρθηκε πολὺ ἀχμάκινα.

2) Ὀκνηρῶς, νωθρῶς Λεξ. Δημητρ.

ἀχμάκιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχμάκ'κους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ εὐήθη, ἀνόητον ἄνθρωπον
ἔνθ' ἄν.: Ἀχμάκινη κουβέντα. Ἀχμάκινα λόγια. Ἀχμάκινο
φέρεσιμο πολλαχ. Ἀχμάκινη δουλειὰ Ἦπ. 2) Νωθρός,
βραδυκίνητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀχμάκης 2.

ἄχνα ἡ, κοιν. ἄχνα Κρήτ. ἄχνα Κάμπ. Πελοπν.
(Βούρβουρ.) ἄχνα Λέσβ. Τήλ. ἄχνα Πόντ. (Κερασ.
Ἰφ. Τραπ.) ἄχλα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἄχλα Κύπρ. ἄχνη Ἀνδρ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Θράκ.
Κάμπ. Κύθηρ. Κύπρ. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ. Κο-
ρων.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Κλών.) Σύμ. Τσακων. Χίος
ἄχ' Μακεδ. (Βλάστ.) Θράκ. (Αἰν.) ἄχ' Ἰμβρ. Κυδων.
ἄχνη Κύπρ. ἄχνη Λεξ. Κινδ ἄχ' Λέσβ. ἄχνη Πόντ.
(Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνίζω, παρ' ὃ καὶ ἀθνίζω καὶ ἀφνίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ. Τὸ ἄχνα κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου
φθόγγου ὅπως καπνός - καπινός κττ.

1) Ὁ ἀτμός τοῦ ζέοντος ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Ἰφ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Τὸ φαεῖ
βγάζει ἄχνα κοιν. Ἡ ἄχλα τοῦ χοχλαστοῦ νεροῦ Κύπρ.
Συνών. ἀνάχνα 1, ἀχνάδα (Ι) 1. β) Ὁσμή φαγητοῦ,
ἀναθυμίασις Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Ἀμισ.) Ρόδ.
Τήλ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἡ ἄχνα τοῦ φαγητοῦ τοῦ χαμομηλιοῦ
Λεξ. Δημητρ. Τηγανίζει ψάρι κα' ἔφτασε ἡ ἄχνα ἐπ' αὐτὸ Μάν.
Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 β. γ) Ὁμίχλη σύννηθ.: Ἡ ἄχνα
τῆς αὐγῆς. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 γ. 2) Ὁ κατὰ τὴν
ἀναπνοὴν ἐκπνεόμενος ἀήρ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Τσακων.: Ἡ ἄχνα τὸ χειμῶνα θαμπώνει τὸ τζάμι Μάν.
Βρομεῖ ἡ-ρ-ἄχνα του Κρήτ. Ἡ ἄχνη του ἐβρόμοσ' ἀ τὴ
δεῖνα Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἀχνα δὲν ἀκούεται (ἐπὶ ἀπολύτου
σιωπῆς). Δὲν βγάξω ἄχνα (σιωπῶ τελείως) κοιν. Ἀχνα!
(ἄκρα σιωπῇ) Κρήτ. Βγῆκε ἡ ἄχνα μ' (ἐκουράσθη) Ἀράχ.

Σταμάτησε ἡ ἄχνα μ' (ἐφοβήθη) αὐτόθ. Μόνου ἡ ἄχνη ἐπό-
μεινε ἐπάνω του (ἐπὶ τοῦ ἐξηντλημένου καὶ μόλις δεικνύ-
οντος σημεία ζωῆς) Ἀπύρανθ. || Ἀσμ.

Τρασοῦδες το' ἡ ἄχνη σου μυρίζει σα δὸ μόσκο
Κύθηρ.

Βάλε με 'ς τ' ἀγαλάκια σου καὶ ἄς εἶν' ἀπόξω χιόνι,
πάπλωμα δὲ χρειάζεται κα' ἡ-ρ-ἄχνα σου μὲ σώνει

Κρήτ.

Κι ἂ δῆνε χάσω, ἀγάπη μου, 'ς τὴ γλῶσσα μ' ἀποκάτω,
ἡ ἄχνα τοῦ στομάτου μου βγαίνει καὶ μολογᾷ το
αὐτόθ. Συνών. ἀνάχνα 2, ἀχνάδα (Ι) 2. β) Μεταφ.
ἡ καρδιά ὡς ἔδρα τοῦ αἰσθήματος Στερελλ. (Ἀράχ.): Δὲν
εἶπε μὴ βουλὰ ἡ ἄχνα τ' κα' ἡ ψ'χὴ τ' νὰ μ' φέρ' ἕνα κόμπου
νερό. Δὲν εἶν' ἀπὸ τ'δ'νοὺς ποῦ πονάει ἡ ἄχνα τ' κα' ἡ ψ'χὴ τ'.

3) Μικρὰ ἀφορμή, πρόφασις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχναν
ἐγύρευεν νὰ μαλῶνῃ. || Φρ. Γιὰ τὴν ἄχναν τοῦ δεῖνα (ἐξ αἰτίας
τοῦ δεῖνα). Συνών. ἀχνα (Ι) 3. 4) Ἀκτινοβολία
θερμοῦ σώματος Κρήτ. Κύπρ.: Ποῦ τὴν ἄχλαν τοῦ λαμπροῦ
ἐπυροκάησαν οἱ βοῦκ-κες τῆς Κύπρ. Ἐπυροκάην τ' ὁφτόν
ποῦ τὴν ἄχλαν τῆς καρβουνιάς αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀπ' τὴ δληγὴ ποῦ μοῦ 'νοιξες τὸ αἷμα δὰ σοῦ δώσω

καὶ ἀποῦ τὴν ἄχνα τοῦ καημοῦ τὸ χιόνι δὰ σοῦ λειώσω

Κρήτ. 5) Ἐλαφροτάτη πνοὴ ἀνέμου Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Τσακων.—ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 65: Ἀχνη δὲ φνσᾷ
Ἀπύρανθ. Ἀχνα δὲ φύσας, φύλλο δὲ σεῖοταν ΚΠασαγιάνν.
ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 3.

ἀχνα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρός.

Ἀσθενῶς, ἀμυδρῶς: Τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ἐφώτιζε ἄ-
χνα τὴν κάμαρη σύννηθ. Ἀχνα μακρογάθε ἀκούοταν ἐνὸς σκύλ-
λου τὸ γάβγισμα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ σὲ μύρια ἄστρα ἀνάμεσα ποῦ ἄχνα φεγγοβολοῦσαν
ΙΤυπάδ. Ποίημ. 16.

ἀχνάδα ἡ, (Ι) Βιθυν. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Σάμ.—ΑΒα-
λαωρ. Ἔργα 3,348 ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 145 — Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχρός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἀτμός ζέοντος ὑγροῦ Βιθυν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ.
Δημητρ.: Ἡ ἀχνάδα τῆς σούπας Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ἄχνα 1. β) Ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ φερομένη ὁσμή φαγητοῦ
Βιθυν.: Ἀπὸ τὴν ἀχνάδα τὸ κατάλαβα τὸ φαεῖ ποῦ βράζει
Βιθυν. Συνών. ἄχνα 1 β. γ) Ὁμίχλη Θράκ. (Αἰν.)
—Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀχνάδα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄ-
χνα 1 γ. δ) Ἀραιὸν νέφος Λεξ. Δημητρ.: Ἀπλώνονταν
'ς τὸν οὐρανὸ ἀχνάδες, χινοπωριάτικα μηνύματα. ε) Κα-
πνὸς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ μυστικὸ ξημέρωμα | τοῦ λιβανιοῦ οἱ ἀχνάδες,

ἀνάπαν οἱ λαμπάδες | καὶ ἀστράπαν οἱ ἐκκλησιές.

2) Ὁ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνεόμενος ἀήρ Ἦπ. Σάμ.
κ.ά. Συνών. ἄχνα 2. 3) Ἐλαφρὰ πνοή, ἀσθενέστατος
ἡχος Ἦπ.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ.: Φρ.
Παίρνω ἀχνάδα (ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι) Ἦπ. || Ποίημ.

...Ἡ Λευκάδα

τὸν εἶχε πολεμάρχο τῆς χωρὶς νὰ πάρῃ ἀχνάδα

ξένος κἀνεῖς τοῦ μυστικοῦ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄχνα 5.

ἀχνάδα ἡ, (ΙΙ) Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Κεφαλλ.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,6 καὶ 2,7 Ἐπαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1, 244 ΔΣολωμ. 11 ΑΤραυλαντ. Ἐξαδέλφ. 43
—Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχρός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Λευκότης Θράκ. ('Αδριανούπ. Αἰν.) — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν.: "Εσμιγε ἡ ἀχνάδα τοῦ χιονιοῦ με τ' ἀπόφωτο τῆς μέρας Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. 2) 'Ωχροτής Ζάκ. "Ηπ. Κεφαλλ. — ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. ΑΤραυλαντ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. 'Ελευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: "Ηταν χλομή χλομή καὶ με βία κρατοῦσε τὰ δάκρυά της καὶ ἡ λύπη καὶ ἡ ἀχνάδα τὴν ἔκαναν πρὸ ὁμορφῆς ΑΤραυλαντ. ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Πές μου σύ, τ' εἶναι ἐκείνη ἡ ἀχνάδα
ποῦ τὸ πρόσωπο τώρα σκεπάζει;

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. 2,6.

Βλέπαν ὅλοι τρομασμένοι | τὴν πολλὴν τοῦ Κίτσου ἀχνάδα
αὐτόθ. 2,7. β) 'Ωχρόν φῶς ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

"Οταν στέλγη μίαν ἀχνάδα | μισοφέγγαρο χλομό.

ἀχναδιάζω Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀχναδιάζου
Σάμ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀχνάδα.

1) Λέγω τι με συστολήν, διστακτικά, ιδίως ἐπὶ ἀναγ-
γελίας λυπηροῦ τινος Σάμ.: Πῶς νὰ τ' τοῦ ἀχναδιάσου.

2) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἀκούεται ἀσθενεστάτη φωνή, ἐλά-
χιστος ἤχος Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.: Τίποτε δὲν ἀχναδιάζει
(δὲν ἀκούεται οὐδ' ὁ ἐλάχιστος ἤχος) Λεξ. Δημητρ.

ἀχναζώ ἀμάρτ. χνάζου "Ιμβρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀχνα.

Πνέω ἀσθενῶς, ὀλίγον, ἐπὶ ἀνέμου: Κόπ'κι ἡ - γ - ἀγέ-
ρας κι δὲ χνάζ' καθόλ'. Συνών. ἀχναίζω.

ἀχνάρα ἡ, Πελοπν. ('Αρκαδ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀχνάρι.

Μέγα πέλμα.

ἀχναράκι τό, Νάξ. ('Απύρανθ.)

"Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀχνάρι διὰ τῆς καταλ. - άκι.

Μικρὸν ἀχνάρι 7, ὁ ἰδ.

ἀχνάρι τό, ἰχνάριν Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἰχνάρι Θήρ.
ἰχνάρ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) ἀχνάριν Κύπρ.
ἀχνάρι κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Οἰν.) ἀχνάρ' Προπ. (Πά-
νορμ.) Σάμ. Στερελλ. ('Αράχ.) κ.ά. χνάριν "Ικαρ. χνά-
ρι σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) χνάρι Τσακων. χνάρι
πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀγνάριν Κύπρ. ἀγνάρι Κύπρ. Μέ-
γαρ. Πελοπν. ('Ανδροῦς. Λάστ. Μεσσ.) χινάρ' Καππ.
('Ανακ.) χινέρ' Καππ. (Σινασσ.)

"Εκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἰχνάριον, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἰχνος.
Τὸ χνάρι καὶ παρὰ Δουκ.

1) "Η ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωσης τοῦ πέλματος, ἰχνος
Βιθυν. "Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Καππ. ('Ανακ. Σινασσ.) Κύθηρ.
Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Αἶγ. 'Ανδροῦς.
'Αρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Οἰν.
Πύλ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Προπ. (Πάνορμ.)
Ρόδ. Στερελλ. ('Αράχ. Κλών.) Σῦρ.: Κάποιος θὰ μπῆκε
'ς τ' ἀμπέλι κι ἄφησε ἀχνάρια Κορινθ. 'Αχνάρια βοδιού - γί-
δας - λαοῦ - πάπιας αὐτόθ. 'Αχνάρι γυναίκειο Λάστ. Τῆς γο-
βίτσας τ' ἀχνάρι Ρόδ. Τοῦ λύκου τ' ἰχνάρεα Τραπ. || Φρ. Παίρ-
νω τ' ἀχνάρια τοῦ δεῖνα (τὸν μιμοῦμαι εἰς τοὺς τρόπους
του) σύνηθ. Νὰ χαθῇ τ' ἀχνάρι σου! (ἀρά) Μέγαρ. Νὰ χα-
θῇς με τ' ἀχνάρι σ'! (ἀρά) 'Αράχ. Σὰ φύγω, βούλλωσες τ' ἀ-
χνάρι μου (ποτέ δὲν θὰ με πιάσης) Καλάβρυτ. Πιάσε τ' ἀ-
χνάρι μου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Βιθυν. "Εχασα τ' ἀχνά-
ρια του (ἀπώλεσα τὰ ἰχνη του, δὲν τὸν ἀνευρίσκω) Πύλ.
'Εν ἐπόμεινεν ἀχνάρι (οὐδεὶς ὑπελείφθη) Ρόδ. || Παροιμ.
'Απ' τ' ἀχνάρι τὸ θεριὸ (ἐπὶ τεκμηρίων ἀσφαλῶν, πβ. ἀρχ.
'εἰς ὄνυχος τὸν λέοντα) Σῦρ. || "Ἀσμ.

Τῇ στράτα στράτα περπατῶ, τ' ἀχνάρι σου γνωρίζω
καὶ σκύφτω νὰ τὸ μυριστῶ καὶ δάκρυα γιομίζω
(μοιρολ.) Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποζαλῶ 1, πα-
τῶ. 2) Τὸ πέλμα τοῦ ποδός, ἡ πατούσα 'Αμοργ-
Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Λάστ.): "Ἀσμ.

"Εχω πινίθ-θιν θαραπὴν ἰθαὶ φτάν-νει μ' ὥς τ' ἀχνάρα
Κύπρ. "Η σημ. καὶ ἐν γλωσσῶν. παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν
'εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἰχνίων σου, ἦγουν χναρίων σου στάσου».

3) Τὸ κάττυμα, ἡ σόλα τοῦ ὑποδήματος 'Αμοργ. "Ικαρ.
Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Νάξ. (Φιλότη.) Πελοπν.
(Οἰν.) Τσακων.: Φρ. Πετοῖ ἔναν ἀχνάρι (ὅσον χρειάζεται
δι' ἐν κάττυμα) 'Απύρανθ. 'Εκιοῦ ὥσσι σούνου τ' ἀχνάρι μι
(ἐσὺ δὲ φθάνεις 'ς τὴ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ μου) Τσακων.
'Η σημ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν «κάψε τὰ χλωρὰ
φλούδια τῶν καρυδίων καὶ χνάρι ἀπὸ παλαιοπάπουτσο».

4) Τὸ μῆκος τοῦ ποδός ὡς μονὰς μετρήσεως Κύθηρ.
Κύπρ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Βούρβουρ. Κυνοῦρ. Μαντίν. Οἰν.)
Τσακων. Χίος κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Δύο ἀχνάρια μπρὸς
Μαντίν. "Ενα φίδι δεκατέσσερα ἀχνάρια Αἰγιάλ. Δρόμος ἔξι
ἀχνάρια αὐτόθ. 'Σ τοῖς πηδῆς τότε περῶ τρεῖς ἀχνάρια Μάν.
Σαράντα ἀχνάρα μᾶκρος Κύπρ. || Φρ. Βάνω ἀχνάρι (μετροῦ
μὲ τὸ μῆκος τοῦ πέλματος) Κυνοῦρ. || "Ἀσμ.

Σαράντα χνάρια πήδησε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
Πελοπν.

Πηδᾷ ὁ Χάρως τρεῖς φορὲς καὶ πάει τριάντ' ἀχνάρια,
πηδᾷ κι ὁ παλαιοτσόπανος καὶ πάει σαράντ' ἀχνάρια

Οἰν. "Η σημ. καὶ παρὰ Δουκ. ἐν λ. χναρόν «ἕνας ὁ τά-
φος τῆς ἀγίας Πελαγίας καὶ λείπει ὁ τάφος ἀπὸ τὸν τοῦ-
χον ἡμισὲν χνάριον ἀνθρώπου».

5) Βῆμα Κύπρ. Τσα-
κων.—ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 36: "Ολοένα μεγαλώνοντας
τ' ἀχνάρια ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. 6) "Ιχνος, σημεῖον, ἐν-
δειγμα ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 31 — Λεξ. Δημητρ.: 'Αχνά-
ρια ἀπὸ παλαιὰ χτήρια Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Μιλοῦν τ' ἀχνάρια ὅπ' ἄφηκε 'ς τὴν ὄψι τους ἡ λύπη
ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. 7) Σχέδιον, ὑπόδειγμα ἐκ χάρτου,
ξύλου, δέρματος ἢ μετάλλου πρὸς κοπὴν ἐνδυμάτων, ὑπο-
δημάτων, ἐπίπλων κττ. κοιν. καὶ Πόντ. ('Αμισ. Κοτύωρ.
Οἰν. Σινώπ.): Τ' ἀχνάρι τοῦ γμακά-τοῦ νωμίτη-τοῦ σακκα-
κιού κττ. κοιν. Παίρνω τ' ἀχνάρια τῆς ποδῆς-τοῦ πανταλο-
νιοῦ κττ. Συνών. ἀντιβόλι 2, ἀντίχνη, τυπάρι,
φόρμα. β) Σανὶς λεπτὴ καὶ εὐλύγιστος χρησιμοποιοῦ-
μένη ὡς κανὼν ἐν τῇ ξυλουργικῇ Κάρπ.

ἀχναρίζω Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) — Λεξ. Δη-
μητρ.

"Εκ τοῦ οὐσ. ἀχνάρι.

1) 'Ακολουθῶ τὰ ἰχνη τινός, ἰχνηλατῶ Κύθηρ.: 'Α-
χναρίζει τὸ σκυλλί. 2) Προχωρῶ Πελοπν. Βούρβουρ.:
Τὸ λυκογαίδουρο δὲν ἀχναρίζει δρότιστα. 3) 'Αφίνω ἰχνη
ὡς σημεῖον Λεξ. Δημητρ. 4) Κατασκευάζω τὸ ἀχνάρι
τινος, σχεδιάζω τι Λεξ. Δημητρ.: 'Αχνάρισε τὸ ἐργόχειρο.

ἀχναροκόπος ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

"Εκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ τοῦ -κόπος, περὶ οὗ ὡς
παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν 'Αθηνᾷ 22 (1910) 245.
Σχέδιον, μέτρον πρὸς κοπὴν ἐνδυμάτων κττ.

ἀχναροπάτημα τό, ἀμάρτ. ἀχναροπάτημα Κύπρ.

"Εκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ πάτημα.

Τὸ πάτημα τοῦ ποδός.

ἀχναρόποδο τό, ἀμάρτ. ἀχναρόποο Κύπρ.

"Εκ τῶν οὐσ. ἀχνάρι καὶ πόδι.

Τὸ κατώτατον μέρος τοῦ ποδός: "Ἀσμ.

Χτενίζει τὴν, βρουλ-λίζει τὴν ὡς τ' ἀχναρόπόα της.

